

Φθιώτιδος Συμεών: «Συνάντηση ιστορίας και θεολογίας στο Θαβώρ»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος](#)

Στον Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, στο όμορφο Ρεγγίνι του Δήμου Καμένων Βούρλων ιερούργησε σήμερα για την Δεσποτική Εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Φθιώτιδος](#) κ. Συμεών.

«Σε μία τέτοια λοιπόν δύσκολη, σε μία τέτοια οριακή πρόκληση έρχεται η Εκκλησία μας να μας προσκαλεί σε Μεταμόρφωση, έρχεται να μας προσκαλεί σε αναγέννηση, σε αναβάπτιση, σε επιστροφή στην πραγματική και αληθινή ομορφιά, στην πραγματική και αληθινή ζωή», είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμά του.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεόρασεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ τον Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν ο πολίος γέροντας Αρχιμ. π.

Χριστοφόρος Κολοκυθάς, Προϊστάμενος του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Παντελεήμονος Καμένων Βούρλων, ο Προϊστάμενος της Ενορίας Αρχιμ. π. Κύριλλος Μπολτέτσος, ο Εφημέριος του Καλλίδρομου π. Ευθύμιος Κωνσταντάρας και οι Διάκονοι.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών χαρακτηρίστηκε επεσήμανε:

«Ο Απόστολος Πέτρος σήμερα μέσα από το αποστολικό ανάγνωσμα, το οποίο ακούσαμε στη Θεία Λειτουργία μας βεβαιώνει για μία ακόμη φορά, αυτός ο οποίος αξιώθηκε να βρεθεί στο όρος Θαβώρ ότι η πίστη μας στο Χριστό, η αγάπη μας για τον Χριστό, η προσδοκία και η λαχτάρα να συναντήσουμε τον Χριστό και να λουστούμε στη θεία Του δόξα δεν προέρχεται «σεσοφισμένοις μύθοις», αλλά έχουμε γίνει επόπτες, «ἐπόπται γεννηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος».

Ο λόγος που μαρτυρούμε και ομολογούμε τον Χριστό, αυτό το οποίο καταθέτουμε δεν είναι προϊόν μίας επεξεργασμένης διαδικασίας εσωτερικής του μυαλού μας, δεν είναι αποτέλεσμα μίας εκλεπτυσμένης φιλοσοφίας, δεν είναι καρπός και αποτέλεσμα μίας υψηλής διανόησης, αλλά προέρχεται μέσα από την εποπτεία, μέσα από την προσωπική εμπειρία, μέσα από αυτό το οποίο είδαμε, το οποίο γευτήκαμε, το οποίο απολάυσουμε, το οποίο μας πλημμύρισε ηδονή εσωτερική σε τέτοιο σημείο, ώστε να θέλουμε να παραμείνουμε εκεί, να θέλουμε να σταματήσει ο χρόνος, να σταματήσει ο κόσμος.

Αυτό ένιωσαν πάνω στο όρος Θαβώρ οι μαθητές του Χριστού. Ξέχασαν τους πάντες και τα πάντα. Ξέχασαν τη γη πάνω στην οποία πατούσαν, βρέθηκαν στον ουρανό, βρέθηκαν μέσα στον Παράδεισο και γι' αυτό τόλμησαν να πουν στον Χριστό «καλόν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι, ποιήσωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν σοί, μία Μωϋσεῖ μία Ἡλίᾳ». Ξέχασαν και τον εαυτό τους τον ίδιο, δεν τους ενδιέφερε καν η δική τους τακτοποίηση, δε σκέφτηκαν να πραγματοποιήσουν σκηνές ο Πέτρος και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης για τους ιδίους, αλλά μονάχα να είναι εκεί, να είναι επόπτες, να απολαμβάνουν τη θέα του προσώπου του Χριστού, την άρρητη και γλυκύτατη και άφατη δόξα του προσώπου Του.

Είναι όμως σημαντικό να προσεγγίσουμε τη θεολογία αυτού του μυστηρίου μη παρανοώντας την ιστορία, γιατί δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε τη θεολογία χωρίς την ιστορία. Η ιστορία του κόσμου, η ιστορία των πραγμάτων, «η των πραγμάτων αλήθεια» είναι αυτή, η οποία φωτίζει και την θεολογία και αξίζει να επισημάνουμε τρία πράγματα, τα οποία είναι πάρα πολύ σημαντικά για να κατανοήσουμε τι σημαίνει «Θαβώρειο φως», τι σημαίνει Μεταμόρφωση. Τι ακριβώς συνέβη σε αυτό «το όρος το υψηλόν» εκείνη τη συγκεκριμένη ημέρα και ώρα.

Το πρώτο που πρέπει να έχουμε υπόψη μας είναι ότι η Μεταμόρφωση του Χριστού ως γεγονός συνέβη λίγο πριν τη Σταύρωσή Του. 40 ημέρες πριν την Σταύρωση και παρά το γεγονός ότι η Εκκλησία μας δεν είναι εγκλωβισμένη σε ημερομηνίες, σε γενεαλογίες και στην απόλυτα διαδοχική σειρά παράθεσης των γεγονότων, παρά ταύτα επειδή έχει μεγάλη βαρύτητα αυτό το γεγονός, γι' αυτό επέλεξε να εορτάζει τη Μεταμόρφωση 40 ακριβώς ημέρες πριν από την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού που είναι ακριβώς το γεγονός και η εορτή του Σταυρού μέσα στην Εκκλησία.

Δεύτερο σημαντικό γεγονός, το οποίο επίσης πρέπει να λάβουμε υπόψη μας για να κατανοήσουμε τη θεολογία της σημερινής πραγματικότητας που μας προσφέρεται μπροστά στα μάτια μας στο όρος Θαβώρ, ότι οι υπόλοιποι μαθητές αλλά και ο υπόλοιπος λαός βρισκόταν στους πρόποδες του όρους όχι μόνο για να είναι μάρτυρες, ότι όντως ο Κύριος μας παρέλαβε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και ανέβη «εις όρος υψηλόν» αλλά κυρίως για να βεβαιώνουν ότι την ώρα που ο Χριστός φανέρωνε τη δόξα Του στους μαθητές Του «καθώς ηδύναντο», την ίδια ώρα ο κόσμος παραμένει μέσα στην οδύνη, μέσα στη φθορά, μέσα στην αμαρτία, μέσα στην περιπέτεια, μέσα στα προβλήματα, μέσα στα βάσανα. Γι' αυτό θα ενθυμείστε ότι μόλις κατέβηκε ο Χριστός μαζί με τους μαθητές από το όρος Θαβώρ για να εκπληρώσει την αποστολή Του και η αποστολή Του ήταν να ανέβει πάνω στο Σταυρό, τον πρώτο που συνάντησαν ήταν έναν ταλαίπωρο πατέρα, ο οποίος αναζητούσε θεραπεία για το παιδί του, ο οποίος είχε μία αγωνία υπαρξιακή,

ένα αδιέξοδο και μία απορία και μία απογοήτευση και ένα θυμό από τους μαθητές του Χριστού, οι οποίοι φαίνονταν ανίκανοι τελείως να προσφέρουν έστω και μία ελπίδα, έστω και μία παρηγοριά. Και οι μαθητές ομολογούν αυτήν την έλλειψή τους, αυτή την απορία τους, αυτή την αδυναμία τους κι ο Χριστός ακριβώς προσγειώνει τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, που ήθελαν να σταματήσει ο χρόνος και να μείνουν πάνω στο Θαβώρ, τους προσγειώνει και τους υπενθυμίζει και τους δείχνει ότι η θεολογία βιώνεται μέσα στην ιστορία, ότι η θεολογία δεν είναι αποκομμένη από την ιστορία, ότι η θεολογία δεν είναι ένας ελιτισμός, δεν είναι μία έξοδος από τη ζωή, μία φυγή από την πραγματικότητα.

Δεν θεολογούμε για να κλείσουμε τα μάτια στο πρόβλημα του κακού, στην αδικία που υπάρχει μέσα στον κόσμο, στις αντιξοότητες και στα τραύματα των ανθρώπων αλλά η θεολογία είναι η θεραπεία, η θεολογία είναι η προϋπόθεση, για να μπορέσει ο άνθρωπος να αναμετρηθεί με την ιστορία, να μπορέσει ο άνθρωπος να έρθει κατά μέτωπο με την ιστορία, να έρθει ενώπιον της, να διαλεχθεί μαζί της, να παλέψει για να αλλάξει τον κόσμο.

Έρχονται αυτά τα γεγονότα με λίγα λόγια να μας φανερώσουν ότι η Μεταμόρφωση δεν είναι ένα μηχανιστικό γεγονός, δεν είναι ένα μαγικό γεγονός, δεν είναι ένα κουμπί, το οποίο πάτησε ο Χριστός για να δείξει ότι είναι κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά ήταν, αλλά η Μεταμόρφωση είναι η αποκατάσταση της αλήθειας. Η Μεταμόρφωση είναι η αποκατάσταση της ιστορίας στην πραγματική της αρχέγονη προοπτική όπως ακριβώς δηλαδή, δημιουργήθηκε ο κόσμος για να αγαπά και να

αγαπιέται, είναι «ίνα τα πάντα ερώσιν και ερώνται» όπως θα γράψει ο Άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, ώστε τα πάντα να βρίσκονται σε αγαπητική, σε ερωτική φορά συνάντησης του ενός προς τον άλλον, τα πάντα να πορεύονται στο να υπερβούν και να θεραπεύσουν την οδύνη και να την μεταποιήσουν και να τη μεταμορφώσουν σε ηδονή, τον πόνο και την ασθένεια να τη μεταμορφώσουν σε υγεία, σε ζωή και την τοξικότητα και νοσηρότητα να την μετατρέψουν σε αιεφόρο ευεξία, σε μια πραγματική ποιότητα ζωής και σε έναν αληθινό πολιτισμό.

Και ένα άλλο στοιχείο το οποίο ιδιαίτερα πρέπει να προσέξουμε είναι ότι όταν είδαν τον Μωυσή και τον Ηλία ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης να βρίσκονται λουσμένοι μέσα στη Δόξα του Χριστού, όταν σε αυτή την Δόξα έρχεται να την επιβεβαιώσει η νεφέλη εκ του ουρανού, η οποία μαρτυρεί ότι εκεί είναι παρούσα η Αγία Τριάδα, βλέπουν οι μαθητές τον Μωυσή και τον Ηλία, προσέξτε είναι πολύ σημαντική φράση, να είναι «συλλαλούντες», να συνομιλούν με τον Χριστό. Ο Χριστός δηλαδή ακόμα και στην απόλυτη Του Δόξα συνομιλεί, συζητά, δεν στέκεται αγέρωχος μέσα σε μία λάμψη και σε ένα φως περιμένοντας να καθυποτάξει, να προσκυνήσουν οι πάντες τη Δόξα Του, αλλά ακόμα και σ αυτήν την κορυφαία φανέρωση του μεγαλείου Του είναι ένας Θεός που συνομιλεί, που κατεβαίνει, που κενώνεται, που είναι σε επικοινωνία με το κτίσμα Του, με τον άνθρωπο, που είναι σε προσωπική σχέση. Με λίγα λόγια η θεολογία δεν καταργεί την κοινωνία αλλά την καταξιώνει την κοινωνία, την αναβιβάζει την κοινωνία, αναβιβάζει την επικοινωνία, την κοινωνία των σχέσεων, την κοινωνία των προσώπων.

Τελικά Μεταμόρφωση είναι ακριβώς η επάνοδος στην επικοινωνία, η αποκατάσταση των μεταξύ μας σχέσεων, η αποκατάσταση της σχέσης μας με το φυσικό περιβάλλον, η αποκατάσταση της σχέσης μας με τη ζωή την ίδια και εν τέλει με τον ίδιο μας τον εαυτό τον θρυμματισμένο, τον τραυματισμένο, τον κομματιασμένο, τον διχασμένο, το πολυμερισμένο.

Αυτό είναι η Μεταμόρφωση και αυτή είναι η θεολογία αυτού του μυστηρίου και η προοπτική και η πρόταση ζωής, η οποία διανοίγεται μέσα από αυτό το μεγάλο γεγονός και κυρίως για να κατανοήσουμε ότι αυτός ο Θεός, ο οποίος θα ανέβει πάνω στο σταυρό, αυτός ο Θεός ο οποίος θα δεχθεί εκούσια να ηττηθεί από τον άνθρωπο, από το πλάσμα Του, από το δημιούργημά Του, αυτός ο Θεός που θα δεχθεί να γίνει μηδέν, να πεθάνει στην κυριολεξία, αυτός ο Θεός είναι «ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφωθείς». Είναι ο Κύριος της Δόξης. Είναι αυτός που θα μπορούσε και πάνω στο Γολγοθά να μεταμορφωθεί, θα μπορούσε και πάνω στο Γολγοθά να λάμψει το Φως Του και να κατεξουσιάσει τα πάντα, αλλά επέλεξε πάνω στο Γολγοθά το φως Του να ρεύσει μέσα από το αίμα Του. Επέλεξε πάνω στο

Γολγοθά η λάμψη Του να είναι τα απλωμένα Του χέρια, τα σταυρωμένα, τα καρφωμένα πάνω στο σταυρό. Επέλεξε πάνω στο Γολγοθά με την απόλυτη αγάπη, την απόλυτη συγχώρηση, με την ταύτιση με τους σταυρωτές Του να μας φανερώσει την τέλεια Μεταμόρφωση.

Θαβώρ και Γολγοθάς είναι όρη Μεταμορφώσεως και τα δύο. Φως αΐδιον και στο Θαβώρ και στον Γολγοθά. Και τα δύο, Θαβώρ και Γολγοθάς, φανέρωσαν τη δόξα Του γι' αυτό και η σωστή επιγραφή του σταυρού είναι «Ο Βασιλεύς της Δόξης». Είναι Δόξα ο Σταυρός του Χριστού, είναι η Δόξα Του και η φανέρωση της απόλυτης, της τέλειας, της μοναδικής αγάπης, η οποία ματώνει, σταυρώνεται, θυσιάζεται, υποφέρει, γίνεται «Ένα» με τον άνθρωπο.

Εκπληκτικές προεκτάσεις διανοίγονται μπροστά μας μέσα από αυτή τη γιορτή και όταν μάλιστα καθημερινά κινδυνεύουμε από παραμόρφωση, κινδυνεύουμε από πραγματική εξαθλίωση, από το να χάσουμε το πρόσωπο μας, από το να χάσουμε την ομορφιά μας, από το να χάσουμε την αθωότητά μας, από το να χάσουμε τα όποια καλά διασώζουμε πάνω μας, από το να χάσουμε την δυνατότητά μας να επικοινωνούμε πρόσωπο με πρόσωπο να είμαστε δηλαδή άνθρωποι ,«άνω θρώσκωμεν».

Σε μία τέτοια λοιπόν δύσκολη, σε μία τέτοια οριακή πρόκληση έρχεται η Εκκλησία μας να μας προσκαλεί σε Μεταμόρφωση, έρχεται να μας προσκαλεί σε αναγέννηση, σε αναβάπτιση, σε επιστροφή στην πραγματική και αληθινή ομορφιά,

στην πραγματική και αληθινή ζωή».

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν: ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Ιωάννης Σαρακιώτης, ο Δήμαρχος Καμένων Βούρλων κ. Ηλίας Κυρμανίδης, Αντιδήμαρχοι και Δημοτικοί Σύμβουλοι, ο Πρόεδρος του χωριού, ο Διοικητής της 7ης ΕΜΑΚ Αντιπύραρχος Χρήστος Πολουμάκης, καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων της περιοχής.

